

Búcsú az IMF-től?

2012 december 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Úgy t?nik, egyel?re megúsztuk a világsi fegyverletételt. Mégsem kell alárendelnünk a Nemzetközi Valutaalap (IMF) elvárásainak a magyar gazdaságpolitika lépéseit. A puskát, a kardot már majdnem kiengedtük a kezünk?l.

Ám az utolsó pillanatban visszavettünk mindent a földr?l, és most lábhoz tett fegyverrel várjuk, mi lesz a következ?

fejlemény.

A frontvonal jelenleg csendes, egyetlen lövés sem dördül sehol. A jövő pedig azon múlik, hogy megszólal-e ismét a túloldalon az a nehéztűzéség, ami tizenhárom hónappal ezelőtt arra kényszerítette a kormányt, hogy tárgyalást kezdeményezzen a nemzetközi szervezettel. Ha nem lesz tőzharc, akkor csendben építkezhetünk. Ha viszont megint elszabadul a pokol, akkor nem biztos, hogy még egyszer ki tudunk bújni az IMF öleléséből.

Ezt a hadijelentés annak kapcsán fogalmazódott meg bennem, hogy tegnap az Államadósság-kezelő Központ bejelentette: egyévnyi szünet után hamarosan ismét kimerészkedünk a szabadpiacra, és euróban kibocsátott kötvény értékesítésével váltjuk ki a jövőre lejáró államadósság egy részét. Ez a lépés egyúttal azt is jelenti, hogy a tartozásaink finanszírozását illetően jövőre az illetékes állami szervezet lényegében **nem számol az IMF-megállapodás megkötésének lehetőségével.** Persze nem is zárja ki ezt. Borbély László András, a központ helyettes vezetője úgy kommentálta a tervezett kibocsátást, hogy addig is érdemes megtenni mindent, amíg az – amúgy csak biztonsági tartalékot adó – egyezség nem születik meg. Ugyanakkor nem olyan rég még a nemzetgazdasági tárca illetékes államtitkára úgy fogalmazott, hogy a devizakötvényről addig szó sem lehet, amíg a valutaalappal aláírt dokumentumon meg nem szárad a pecsét. Igen ám, de azóta változott a világ.

A korábbi sorozatos elmarasztalások helyett a magyar költségvetés egyensúlyának megerősítését dicsérik Brüsszelben, **a Fitch nem talált okot tegnap a leminősítésünkre.** Magyarországot elkerülik a befektetési viharok. Érdemes tehát megpróbálkoznunk azzal, hogy nagyjából ugyanolyan áron szerezzünk pénzt a piacon, mint amennyibe – már a kamatot illetően – az IMF-hitel kerülne. Meg kell kísérelnünk, mert a két megoldás között van egy alapvető különbség: míg a befektetéssel kötött üzlet alapvetően arról szól, hogy kinek pénzt adnak nekünk és követelnek vissza – persze a hozammal együtt – a lejáratkor, addig a valutaalap számláján a Magyarország feletti gyámság is a tételek között szerepel.

Persze attól sem lehetünk maradéktalanul boldogok, ha ünnepelnek minket a kötvénypiacon. Mostanság is számos sikeres kibocsátásról érkezett hír, legújabbán például a rövid lejáratú kincstárjegyeknél volt jelentős túljegyzés. Ugyanakkor azzal is tisztában kell lennünk, hogy ez a kiugró befektetői érdeklődés nem a két szép szemünknek szól. Hanem annak, hogy jól fizetünk, szépen lehet keresni a magyar papírokon. S a külföldiek

profitját mi, adófizetők álljuk, hiszen a magas hozam az állami költségvetést terheli. Persze az utóbbi időben egyre kisebb felárral kelnek el a kötvényeink. De ha még így is nagy a nyüzsgés, akkor felvetődik a kérdés: vajon nem vagyunk-e túlonult gálánsak a nemzetközi alapokkal és a többi nagybefektetővel? Nem kellene-e a hozamot gyorsabban és határozottabban csökkenteni?

Érdeemes tehát elgondolkodni a magyar állam üzletpolitikáján a pénz- és tőkepiacokon. De már önmagában az, hogy ilyen kérdések kerülnek előtérbe, jelzi: örömdetesen távolodunk az államadósságunk körüli korábbi pánikhangulattól. Tartozásaink tartós lefaragásához nyugalom kell.

Jelenleg reménykedhetünk, hogy ehhez tényleg nem lesz szükség az IMF-re.

(Nánási Tamás) - mno.hu

Ajánló